

EIGEN

nadat hij het spoedig met zijn zuster eens was geworden over kleuren en bijzonderheden. Zij vond hem toch blijkbaar niet zoo'n stuk ongeluk als zij het soms liet voorkomen. Toch vermeed hij haar zooveel mogelijk. In haar kamers kwam hij zonder noodzaak nooit. Zij had immers overduidelijk gezegd, dat zij het zoo wenschte. Maar dan kreeg je soms opeens iets te hooren als onlangs: „jullie doen net of ik een vreemde voor je ben. En als Bert in huis komt, zie ik hem nooit.” Wie kon er nu uit zoo'n vrouwmensch wijsworden? Hij vast niet en hij zou er zich ook het hoofd niet over breken.

Hij rookte zijn pijp onder het werk; een lekker zonnetje scheen hem op zijn rug. Gek, dat een mensch zich zoo aanpassen kon! Zijn levensdoel was weg en toch merkte hij nu en dan, dat hij weer met opgewektheid aan iets bezig kon zijn. Nu, er was ook veel overgebleven: Moeder, die er trotsch op was, dat de kinderen zoo trouw kwamen en zoo merkbaar nog hingen aan het gezin, dat geen gezin meer was. Morgen kwamen ze weer en dan was het gezellig vol in hun kamer. Reina liep dan wel met een gezicht zoo zuur als azijn, maar dat was háár liefhebberij. Soms kon Moeder midden in vroolijk gelach zeggen: „st... denk aan Tante...” Maar ze had het immers zelf zoo gewild.

Ze zaten die Zondagmiddag voor het open raam van hun bovenkamer. Vader en Bert waren juist thuisgekomen van een wandeling. Zij waren de achterdeur binnengekomen omdat zij wisten dat Tante Reina voor het huis zat, juist onder hun ramen.

„Moeder,” vertelde Annie, „ik heb gisteren een mantel gekocht.”

„Maar kind,” schrok Moeder, die met een doodsbenauwd gezicht haar gestrekte wijsvinger tegen haar lippen legde en ten overvloede wees in de richting van Tante Reina.

Annie proestte het uit, maar dempte toch haar stemgeluid, toen zij vertelde dat zij alleen maar mee geweest was met Coba op jacht naar een mantel en hoe die jacht geëindigd was in een heimelijke vlucht om te ontsnappen aan de winkeljuffrouw, die zich als een klit aan Coba gehecht had.

Annie schaterde opnieuw en Moeder lachte mee. Bert spon het verhaal verder uit. De kleine kamer daverde van de stemmen.

Plotseling vloog de deur open en daar stond Tante Reina, die met een woedend gezicht schreeuwde:

„Kunnen jullie niet eens wat rustiger zijn? Dat lawaai altijd boven mijn hoofd! Ik kan mijn eigen radio niet hooren.”

„Uw radio?” vroeg Bert verwonderd. „En u zit buiten.”

„Het gaat je niet aan, waar ik zit. Daar bekommer jij je nogal veel om. Maar ik wil rust in mijn huis eigen hebben. Anders kunnen jullie oprassen met je allen.” En weg was zij.

Verbouwereerd keken allen elkaar aan. Vader nam zijn pijp uit zijn mond, wilde iets zeggen, maar met een smak sloten zijn lippen zich weer om de pijp.

„Nee,” zei Moeder, met onvaste stem, „nee, dat meent zij niet. Bert, ga jij eens naar Tante toe en probeer haar mee te krijgen naar boven. Toe, jongen. Ze is toch ook zoo eenzaam.”